

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Eneste Barn (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 224. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387644064.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Fra den første Tid af at min Hukommelse staaer mig bi, mindes jeg godt Frøken S og tyktes uagtet jeg var en Vildkat, naar jeg kom mig - paa min egen Bolgade - at Frøkenen var endnu mere forvildet end jeg; hun tog mig paa Skjødets, og vippede mig, og kyssede mig, og sagde mig, at naar jeg blev ældre, vilde jeg nok komme til at forstaae saadannoget. Jeg vidste ikke, hvad hun meente, brød heller ikke mit Hoved dermed; men søgte, saa ofte som jeg kunde ind til hendes Moder, som, meget gigtsvag, og, som siden er rundet mig i Tanker, meget hjertesyg, alligevel kjælede for mig og altid havde Sukkergodt, at putte i min lille Mund. Jeg saae hende aldrig udenfor sit Kammer, inden hun blev baaret derfra i den bekendte lille sorte Porte-Chaise. - Hendes Mand Kammerherren stod ikke nær saa høit hos mig. Naar han kastede sine smaae grønne Øjne paa mig, fornåm jeg altid noget antipathisk; hvorvel han aldrig sagde mig et eneste haardt Ord, men blot gjorde lidt uskadelige Smaaløier med mig - disse endda ikke af de fineste; men de vare mig ligesaa uforklarlige som Datterens. - Denne gammeladelige Herre var en rigtig Aristocrat: hvilken 225 Bondepige paa Godset, han tilkastede Tørklædet, maatte holde for; og hvilken Bonde, han blev vred paa, maatte holde Ryggen til. Stundom slog han vel haardt, for stærk var han, og maatte eengang udholde en Proces lige til Høieste Ret, fordi han skulde have slaget Een, saaledes at han døde deraf. Kammerherren blev frikjendt, det forstaaer sig selv; og saa var den Historie forbi. - Men jeg maae dog fortælle en anden, der vel ogsaa endtes med Død og Drab; men var alligevel meget morsom. - Paa H tjente en Hyrdedreng, der kunde løbe og springe, som om han havde lært det i Nachtigalls Institut Det hændte sig nu en Sommer, at Gaardens fungerende Tyr med eet bliver mandvoln, render sit Tøier istykker, jager andre Høveder og Heste løse; og gik denne Frihedsspectakel ud over Naadigherrens Korn. Han kalder da alle Folkene sammen, og udlover en Krone til den der kan bringe ham Spectakelmageren enten død eller levende. - Hyrdedrengen siger: »A vil prøve ad - men saa skal I Anner slaae Purten i, nær A faar ham herind.« - Hele Personalet bevæbnede sig nu med Forke, Øxer og Leer, og ventede paa Gutten Tyr! medens min gode Thomas allerede havde opsøgt ham ude i Rugvangen. Han rækkede Tungen ud, og brølte ad Bæstet, der strax satte efter ham. Thomas's to Been vare rappere end Tyrens fire, saa at han flere Gange maatte standse, for at faae den med. Det lykkedes da ogsaa: Thomas foer som en Triumfator ind i Gaarden - Tyren bagefter, og - ud i Møddingen, hvor den fik en skiden Død. - Thomas fik ej allene sin Krone; men ogsaa en blaa Trøje med Sølvtrusser, og en endnu mere glimrende Hue; kort sagt han blev Løber; og gjorde i denne sin Embedstilling Kammerherren megen Ære. Han var godt kjørende den naadige Herre; men Thomas var endnu bedre løbende, saa hvor stærk end Kudsken jog paa, var Løberen altid langt foran, gjorde en Rundenom efter den anden, og smældede med sin Pidsk, som vilde han udæske baade Kudsk og Heste. - Thomas Løber skulde, uagtet sine glimrende Egenskaber, ikke kommet til at figurere i denne Historie, hvis han ikke havde gjort andre Løb end dem foran Kammerherrevognen.